

ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΔΑΚΡΥ
Της Κωνσταντίνας Βασιλείου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

A) ΛΑΜΠΗΣ
B) ΦΩΤΕΙΝΗ

ΛΑΜΠΗΣ:

Έλα βρε Φωτεινούλα, γιατί σήμερα έχεις χάσει την λάμψη σου;

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Δεν είμαι και πολύ καλά...

ΛΑΜΠΗΣ:

Το ξέρω. Για αυτό σε ρωτάω. Θέλω να σε βοηθήσω. Όλα τα άλλα αστέρια, εκπέμπουν κρύο, παγερό φως. Αντίθετα, εσύ φέρνεις την ζεστασιά. Όμως κάτι έχεις πάθει αυτήν την νύχτα. Το φως σου, είναι χλωμό. Θέλεις να μου μιλήσεις;

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Θα σου πω τι με βασανίζει, μόνο και μόνο επειδή γνωρίζω ότι είσαι φίλος μου. Αλλά θα σε παρακαλέσω να μην με διακόψεις.

ΛΑΜΠΗΣ:

Έχεις το λόγο μου.

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Σήμερα κλείνουν δέκα χιλιάδες χρόνια από τον θάνατο του σύννεφου.

ΛΑΜΠΗΣ:

Ξέρω για ποιο σύννεφο μιλάς αλλά, γιατί πέθανε; Κι εσύ γιατί το θυμήθηκες δέκα χιλιάδες χρόνια μετά;

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Όλα αυτά τα χρόνια, προσπαθούσα να κουνηθώ από την θέση μου στον ουρανό και να έρθω κοντά σου, να σου διηγηθώ τα γεγονότα. Τελικά, η μεγάλη θέληση φέρνει το αποτέλεσμα. Με βλέπεις εδώ. Τα έχω καταφέρει. Αλλά αυτά τα χίλια χρόνια που γνωριζόμαστε δεν μπορούσα να σου μιλήσω για αυτήν την ιστορία. Δεν είχα την δύναμη... Σήμερα όμως, είναι κάτι σαν επέτειος. Για αυτό η χαρά μου με έχει εγκαταλείψει... Και έχω χρέος να μιλήσω. Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή.

Πριν από έντεκα χιλιάδες χρόνια, είχα γνωρίσει ένα σύννεφο. Δεν ξέρω πως κατάφερε να φύγει από την τροπόσφαιρα και να έρθει κοντά μου στην εξώσφαιρα, αλλά φαίνεται πως ήθελε πάρα πολύ μια αλλαγή περιβάλλοντος. Είχαμε γίνει πολύ καλοί φίλοι. Ωσπου μια ημέρα, μου μίλησε για έναν άνθρωπο. Από αυτά τα όντα που ζούνε στην

Γη. Ένα μικρό αγοράκι, έξι χρονών. Δούλευε σε ορυχεία κοβαλτίου μαζί με άλλα συνομήλικα αγοράκια και κοριτσάκια. Σκέψου λίγο Λάμπη. Αν η δική μας ηλικία φτάνει τα δέκα δισεκατομμύρια χρόνια, σκέψου την δική τους ηλικία. Στο πιο τρυφερό χρονικό διάστημα της ζωής του, εκείνος ο μικρούλης ήταν καταδικασμένος να έρχεται σε καθημερινή επαφή, με αυτό το θανατηφόρο, ραδιενεργό υλικό.

Το σύννεφο, κουρασμένο μια μέρα από την περιπλάνησή του, στάθηκε να ξαποστάσει στον ουρανό. Έτυχε να βρίσκεται πάνω από την σπηλιά στην οποία δούλευε το αγοράκι. Εκείνη την στιγμή, προσπαθούσε να σπρώξει ένα καρότσι γεμάτο κοβάλτιο. Το καρότσι ήταν βαρύ, σκουριασμένο, διπλάσιο σε μέγεθος από τον μικρό, με τραχιά επιφάνεια. Έτσι, κατά της διάρκειας της υπεράνθρωπης προσπάθειάς του, πλήγιαζε τα χεράκια του. Κάθισε, σε μια πέτρα για να ξεκουραστεί λιγάκι και σήκωσε το κεφαλάκι του προς τον ουρανό. Χαμογέλασε, γιατί το σύννεφο, του προσέφερε δροσιά. Όμως, εκείνη την στιγμή κατέφτασε ένας άντρας και άρχισε να το χτυπάει. Το αγοράκι, σκούπισε τα δάκρυστά του και συνέχισε να σπρώχνει το καρότσι.

ΛΑΜΠΗΣ:

Το καημένο...

ΦΩΤΕΙΝΗ:

Πράγματι... Από εκείνη την ημέρα, το σύννεφο, αφού ολοκλήρωνε την βόλτα του στον ουρανό, καθόταν πάνω από το ορυχεία για να δροσίζει λίγο την ξηρή ατμόσφαιρα της Αφρικής. Και ο μικρός πάντα καθόταν σε μία πέτρα και στύλωνε τα μεγάλα του μάτια στον ουρανό χαμογελώντας. Λες και είχαν γίνει φίλοι. Φίλοι, χωρίς να ανταλλάξουν ούτε μία κουβέντα μεταξύ τους. Και όταν έπεφτε η νύχτα, το σύννεφο ερχόταν σε εμένα και μου μιλούσε για αυτόν. Μου έλεγε για τα μαλλάκια του, που δεν προλάβαν να μεγαλώσουν αλλά ήταν σγουρά, για τα μεγάλα γκρι μάτια του που έκρυβαν τόσο πόνο, για τα σκισμένα ρούχα του... Φαίνεται, ο μικρούλης είχε ένα χάρισμα. Ήξερε να κάνει ευτυχισμένους τους γύρω του χωρίς καμία λέξη. Και το σύννεφο ήταν ευτυχισμένο. Και χαιρόμουν και εγώ για την ευτυχία του. Γιατί ήξερα μόνο αυτό. Ήταν ο μοναδικός μου φίλος. Όλα τα άλλα αστέρια ήταν πάρα πολλά έτη φωτός μακριά μου.

Όσπου μια μέρα το σύννεφο, ήρθε προς το μέρος μου θλιμμένο. Και μου είπε για τον μικρούλη, χωρίς περιστροφές. Ότι απλώς... πέθανε... Έφυγε, έγινε γλυκό αγγελάκι και υψώθηκε στον ουρανό. Μου είπε ακόμη, ότι για τον θάνατό του έφταιγαν εκείνα τα φριχτά καρότσια. Ότι ένα τέτοιο καρότσι, είχε φύγει από τα χεράκια ενός άλλου μικρού και είχε πλακώσει το αγοράκι με τα σγουρά μαλλιά. Ότι, κανείς δεν έχυσε δάκρυ για την απώλειά του. «Κι αφού δεν το έκανε κανείς, θα το κάνω εγώ» μου είπε και ευθύς ξεκίνησε να κατευθύνεται προς εκείνο το μέρος.

Μπορεί το σύννεφο να ήταν χιλιάδες έτη φωτός μακριά μου, μα το έβλεπα. Το έβλεπα ολοκάθαρα. Υψώθηκε στον ουρανό ακριβώς πάνω από το ορυχείο. Τι κι αν φώναζα εγώ απελπισμένη; Τίποτα δεν έγινε. Μονάχα γύρισε προς το μέρος μου και με στεντόρεια φωνή, μου φώναξε: «Σε ευχαριστώ πολύ για την φιλία σου. Είμαι ευτυχισμένο. Για αυτό πάω και εγώ να βρω τον μικρούλη!» Και ξεκίνησε να κλαίει. Ενώ έκλαιγε, διαλυόταν με την μορφή βροχής πάνω από το ορυχείο. Σαν αποχαιρετιστήρια κίνηση. Τον αποχαιρετούσε και ταυτόχρονα τον πλησίαζε. «Έρχομαι» είπε πριν εξαφανιστεί τελείως...

ΤΕΛΟΣ